

givningsarbejde af den nævnte Bessaffenhed, undersøger, om der ogsaa for Diebliffet er nogen Nødvendighed eller Trang til en saadan Lov, og i de Tilfælde, hvor en saadan Nødvendighed eller Trang ikke er meget stor, der skulde jeg dog troe, at det vilde være hensigtsmæssigere foreløbigt at lade det Slags Arbejder hvile; thi det er vistnok ikke ønskeligt, at Lovgivningsarbejder, som skulde omfatte det Hele, blev til paa forskjellig Maade i de forskjellige Statsdele. I en Overgangsperiode, i en Mellemtilstand, som vi Alle ville ønske den kortest mulige Tilværelse, men hvis Tilværelses Længde dog Ingen kan forudsee, er det vistnok ønskeligt, at man saa meget som muligt undlader at indlade sig paa fælles Lovgivningsgjenstande. Da det nu ved det foreliggende Lovforslag dog vistnok maa erkendes, idetmindste at være meget tvivlsomt, om der er nogen søkelig Trang dertil — det er endogsaa fra Krigsministerens Side udtalt, at der tværtimod kunde være stor Betænkelse derimod — saa skulde jeg dog troe, at disse Grunde maatte findes at komme i Betragtning, om man end vil indrømme Thinget Competence til ligesuldt at behandle Sagen.

Schack: Det er dog et stort Spørgsmaal, om det ikke ubetinget er Reglen, at danst Ket gjælder for den hele Armee, baade den i Slesvig og Holsteen stationerede, og om vi altsaa gjøre Andet end give en danst Lov, naar vi forandre denne Lovbestemmelse; jeg skulde betvivle meget, om det var Andet end en speciel Forandring af en danst Lovbestemmelse. Forøvrigt kan jeg ikke nægte, at det har undret mig noget, at høre den Maade, hvorpaa flere Talere, og navnlig den ærede Rigsdagsdagsmand for Holstet Amts 2den Valgkreds (Tscherning), nu have taget denne Sag. Den ærede Rigsdagsdagsmand har jo tidligere ikke været, som mig synes, imod Loven, men jeg seer nu, da det lakker mod den Tid, at Forslaget virkelig skal antages, og da den ærede Krigsminister er derimod, at den ærede Rigsdagsdagsmand da synes at drage sig tilbage fra den, saaledes, som han ogsaa drog sig tilbage igaar, da den ærede Krigsminister udtalte sig saa stærkt imod den da foreliggende Sag. Jeg kan rigtigt nok ikke Andet end finde

hans Grunde herfor noget svage; han omtalte, at mit Forslag vilde lede til, at Regjeringen maatte sætte snevrere Grændser for, hvem der blev Embedsmand, men her er jo ikke Tale om en almindelig Regel for alle Embedsmænd. Den almindelige Regel for alle Embedsmænd har jo netop været den, som her skal udvides til et i Forhold til de øvrige ganske ringe Antal Embedsmænd; men hvorledes kan man nu troe, at den almindelige Regels Udstrækning til dette ubetydelige Antal skulde bevirke, at Regjeringen i Almindelighed skulde sætte snevrere Grændser for, hvem den vilde gjøre til Embedsmænd (Tscherning: Det er et stort Antal!). Den ærede Taler siger, at det er et stort Antal, det kan Ingen sige; men han har deraf taget Anledning til at overføre Sagen paa Finantsgebetet, et Gebet, som af alle Talere i denne Sag kun har været meget lidet berørt, i Anerkjendelse af, hvor overordentlig liden praktisk Betydning Forslaget vil faae i finantsiel Henseende. Det maa for det Første, som allerede tidligere berørt, bemærkes, at Ingenlunde alle Officerer kunne tænkes at ville gifte sig, og det vil dernæst, som ogsaa af en anden æret Taler idag er omtalt, aldeles ikke kunne antages, at Officerer ville have mere Tilbøielighed end andre Embedsmænd i lignende Stilling til at gifte sig; det maa derfor være en reen Undtagelse, at Officerer gifte sig, uden at de see sig istand til at forsørge deres Familie, samt uden at have sikket Familien efter deres Død. Men lader os dernæst antage, at nogle Officerer gjorde det, saa er det jo dog ikke almindeligt, og den Alder, som her er Tale om, er jo desuden ikke en Alder, hvort Officeren hyppigt enten afgaaer fra Staten eller døer, og Familien der ved falder Statskassen til Byrde. Det finantsielle Hensyn vil derfor være saa ubetydeligt, at, dersom man i mindste Maade ellers anseer Loven for at være rigtig og have nogen Betydning og nogen Berettigelse, saa kan Ingen ret for Alvor lægge Vægt paa det finantsielle Hensyn; det er, synes mig, et reent Skin. Hvad forøvrigt det angaaer, at der ikke skulde yttre sig nogen Trang til Loven, saa maa jeg dog bemærke, at Trangen til Loven ligger vistnok deri, at denne Lov, som det er fremhævet,